

René Felix LISSENS

(1912 – 2016)

Professor Lissens behoorde tot het ras van de aimabele professoren. Die bij wie je je goed voelde, en bij wie je de indruk had, dat je er op examens wel uit zou kunnen praten. Ik heb in ieder geval goede herinneringen aan zijn examens, die meestal uitliepen in een gesprek over literatuur. Lissens was een verteller. Als hij bij een college binnenkwam, ging hij aan de tafel op zijn stoel zitten, haalde papieren uit zijn boekentas. Wellicht las hij voor uit zijn cursus, die herinnering is wat vervaagd. Zeker toch bij Wereldliteratuur, een cursus waarbij ik zo letterlijk mogelijk aantekeningen maakte. Voor wereldliteratuur moest je een aantal boeken lezen en er fiches over maken die je dan mocht gaan bespreken met zijn assistent Karel Wauters. Karel vond mijn fiches uitstekend en vroeg of ik mijn aantekeningen bij de les wou uittikken voor een studente die ergens in Afrika zat. Daarom heb ik dus heel ijverig genoteerd. Bij het cursorisch lezen las hij zelf de teksten helemaal voor: *Onderweg in den regen* van Potgieter, *Cheops* van Leopold en *De wandelende Jood* van Vermeylen staan me nog goed voor de geest. Bij de cursus Nederlandse literatuurgeschiedenis gebruikte hij in ieder geval zijn boek *De Vlaamse literatuur van 1780 tot heden*, dat wij ons ook allemaal hadden moeten aanschaffen. Die parafraseerde hij dan, en op sommige onderdelen ging hij dieper in. Soms had hij het ook over actuele romans, want hij vertelde ons dat hij nog de volledige romanproductie probeerde te volgen voor een nieuwe uitgave van zijn boek, dat er evenwel nooit gekomen is. Maar wat bijbleef waren de momenten dat hij begon uit te weiden. Zo staat me nog heel goed bij dat hij het had over hoe Albrecht Rodenbach bij professor Alberdingk Thijm berichtjes in zijn jas of in de rand van zijn hoed stak, voor zijn dochter Elisabeth, op wie hij verliefd was. Wij studenten vroegen zich af wat de relevantie daarvan was, want we studeerden in een periode dat de kennis over het leven van de schrijver de interpretatie van de literaire tekst alleen maar in de weg kon staan. Op een keer had hij het ook over toen hij met Stijn Streuvels over de Lüneburger Heide wandelde. Die zin herinner ik me nog, maar waar ze het toen over hadden weet ik helaas niet meer. Na een carrière in het Letterenhuis heb ik heel veel spijt dat ik niet meer van zijn cursussen heb meegedragen. Maar dat komt natuurlijk omdat je als student maar heel weinig weet en je zo'n beetje bedolven wordt onder die geschiedenis.

Later heb ik professor Lissens nog wel een paar keer ontmoet, en als oud-student met je prof babbelen over gemeenschappelijke interesses waarover je ondertussen veel meer weet, is natuurlijk zalig. Hij is in het Letterenhuis ook eens zijn briefwisseling met Johan Daisne komen raadplegen, en hij was verwonderd hoe weinig er in het mapje zat. Hij had gelijk. Het archief van Johan Daisne werd maar met mondjesmaat door de weduwe gelost, en zijn briefwisseling als redacteur van Elsevier met Daisne als schrijver (in casu van het boek *Filmatiek*) is pas jaren later in het Letterenhuis gearriveerd.

dr. Johan Vanhecke, Letterenhuis

15 april 2025